

Biblia știe multe despre așa ceva

18 iulie 2004

Gili Cârstea

Teologia adventistă este destul de fragmentată asupra evangheliei, iar în ultimele decenii casele noastre de editură nu s-au sfiit să facă publice aceste vederi contrastante. În încercarea de a face lumină asupra desăvârșirii creștine, Southern Publishing a oferit bisericii un volum de eseuri numit *Perfection: The Impossible Possibility*. Patru autori adventiști de renume își spun aici părerea cu privire la controversatul subiect al trăirii fără păcat în această lume. Cartea este cunoscută, fiind de mult timp printre noi. Nu vrem să facem aici o recenzie a ei, ci doar să subliniem un aspect destul de evitat al tezei unuia dintre autori.

Edward Heppenstall prezintă laitmotivul poziției lui în cuvintele: „Dacă desăvârșirea creștină înseamnă refacere aici și acum la starea fără de păcat în care a trăit Adam și armonie completă cu Dumnezeu, astfel ca omul să nu mai poată fi etichetat ca păcătos, Biblia nu știe nimic despre așa ceva.”

Se poate ca Biblia să nu știe nimic despre așa ceva, pentru simplul motiv că planul de mântuire nu și-a propus deloc așa ceva. În încheierea lucrării, Tatăl nostru cere să facă „un lucru nou pe pământ,” adică va pregăti un grup de credincioși care vor face mai mult decât a făcut Adam „în starea fără de păcat” în care se afla când a ales să treacă de partea rebeliunii lui Lucifer.

Când a ales minciuna lui Satana, Adam nu știa nimic despre depravarea inimii firești. Nu știa nimic despre experiență în păcat, despre moșteniri genetice, degradare morală, slăbiciune psihică, dinamică de grup, presiune socială, corectitudine politică sau orice fel de tabu-uri religioase. El era plin de slava lui Dumnezeu, părtaș de natură divină și, în plus, mediul nu exercita nici o presiune asupra conștiinței sau ființei lui. Mai mult, comunica zilnic cu Făcătorul lui și cu îngerii cerești. Se putea consulta oricând cu ei despre consecințele oricărei decizii pe care o lua. El nu se afla sub amenințarea cu moartea sau sub oprobriul public atunci când a trebuit să aleagă dacă rămâne sau nu pe calea neprihănită.

Aleșii ultimei generații nu vor avea asemenea condiții favorabile. Ei vin după generații de stăpânire a păcatului. Moștenirea lor genetică este o povară cât se poate de reală. Ei au cunoscut forța păcatului în viața lor, atât prin naștere cât și prin alegere. Mai mult, trăiesc într-o perioadă când negură mare acoperă pământul despre caracterul lui Dumnezeu, iar concepțiile religioase ale vremii sunt dintre cele mai perfide. Și mai mult, în vremea lor Satana a reușit să strângă de partea lui omenirea întregă, pe care a înhămat-o la realizarea visului de aur, iar presiunile în acest scop vor fi formidabile. Toți cei care se împotrivesc vor fi declarați dușmani ai societății. Li se vor retrage drepturile civile, iar în final vor fi condamnați la moarte.

Adam nu avea o natură umană păcătoasă. Da, el era părtaș de natură divină, ca toți copiii lui Dumnezeu, dar natura lui umană era fără păcat. El era sfânt și trăia în sfințenie. Povara ultimei generații va fi infinit mai grea. Ei vor fi făcuți părtași de natură divină, dar natura lor umană poartă semnele și durerile degradării păcatului, cu toată forța de care este acesta în stare. Ei vor păși pe cărarea îngustă pe care a pășit Hristos, despre care profeția spune că „va vedea o sămânță de urmași,” „va vedea rodul muncii sufletului Lui” și se va înviora (Isaia 53). Urmașii despre care se vorbește aici vor fi frați asemenea Lui, tot așa cum El a fost făcut „asemenea fraților Săi.”

Biblia „nu știe” despre categoria lui Heppenstall deoarece Adam și Eva au fost singuri în acea categorie. Hristos este capul unei noi familii de oameni, păcătoși făcuți părtași de natură divină, care vor trăi pe acest pământ, imediat după sigilare, absolut fără păcat. Cu excepția lui Hristos, așa ceva omenirea nu a văzut, Biblia nu se poate abține să nu amintească în toate cele 66, iar cerul așteaptă să vadă cu mare nerăbdare. Ei vor fi Mireasa lui Hristos, cărora li s-a dat să se îmbrace în haine albe. Neprihănirea lui Hristos a devenit neprihănirea lor, iar Dumnezeu declară curții supreme, cu fruntea sus, că poporul Său păzește poruncile și are credința lui Hristos.

Teologia lui Heppenstall, atât de răspândită în biserica mondială, nu cunoaște și nu dorește să discute despre această categorie de păcătoși făcuți sfinți prin puterea harului, categorie care este centrul vital al întregii Scripturi.
